

DET SVENSKA TENNISUNDRET OCH EN MUSIKALISK FEST

Australian Open är över. Novak Djokovic har slagit in en okuvlig backhand bakom Andy Murrays svettiga kropp. Sådan är sporten. Obönhörligt konkret efter timmar av vända, motstånd och oroväckande manövrer. Stenansikten närvarande.

Det svenska tennisundret numera vilande i historiens dunkel. Thomas Johansson segrare 2002. Det var ett tag sedan.

Man skulle kunna säga att under de senaste tio åren har "välfärdens tennis" tagit över. Ingen vill längre satsa på det svenska tennisundret. Med det menas bl.a. att få ungdomar vill idag lägga ner den träning som fordras för elitspel.

På grund av detta står nätet stilla och blänker i solskenet. Några bollar försöker tävla i det rådande seriesystemet. Och få är även de som beskådar svensk amatör- tennis.

Björn Borgs berömda garagevägg står numera som ett ruttnande monument över svenskt tennistystnad och bollvrede. Vi kommer inte längre. Det är bara att inse faktum.

Nu är det andra länder som ikläder sig framgång som Kina, Ryssland, Serbien m.fl.

Men så händer det när vi minst anar det. Melodifestivalen! Plötsligt är vi bäst i Europa eller varför inte säga i hela Världen.

Plötsligt har vi möjligheten att gotta oss i denna musikaliska högtidsfrossa, som hastigt närmar sig ABBA-status och den eventuella feber som "de fyras gäng" har åstadkommit i den musikaliska världen.

Inte var det någon bland "proppen" på 70-talet som kunde föresälla sig att det s.k. kapitalet skulle segra; att Stikkan Andersson från Vara, med förslagen taktisk, skulle erövra världen.

För det var ju här det började, där i Brighton vid den utsträckta piren, med kanalens vågor och ihållande skrik från trutarna som förföriskt stryker över sanddynerna, inte långt från de kejserliga paviljongerna.

Men först måste nu den Melodifestivalen tröska fram över Sveriges landskap för att få fäste i myllan. Det är närmast att betrakta som ett maratonlopp med återkommans skavsår, förlorad tv-tid och en mängd ifrågasättanden om vart licenspengarna tar vägen..

Hur som helst - det är inte lätt att vara bäst, att hävda sig i den internationella musikaliska febern, som numera sträcker sig från östliga, ifrågasatt diktaturer till de med väl fungerande indirekt demokrati. Telia Soneras f.d. VD Lars Nyberg vet. Detta gör han tillsammans med granskaren Björn Riese, som med tanke på hårlängd och, påminner om en viss tennislegend.

Men tro det den som vill - en gång i tiden fanns alternativa musikaliska uttrycksformer. Det fanns ett nyskapande, progressivt gäng, som slog in tankar och idéer i den svenska samhällskroppen. Det kallades av någon anledning "vänster" och kom att bli en musikalisk parentes.

Nu kan bara Nationalteatern uppträda som en sorts arketyper med rätt att överleva. som en nostalgisk överdrift. Ulf Dageby spelar knappast längre. Han har kanske börjat laga mat med Carl-Jan och den organiserade borgerligheten. "Plura" Jonsson är på god väg med det egna köket.

Ja, det musikaliska landskapet är inte sig likt. Ej heller den gruppering som har bytt ut borgerlighet mot allians. Den s.k. alliansen styr landet om än med en viss tveksam svansföring.

De små partierna som har svårt att sätta ner fötterna ovanför fyraprocent-gränsen kanske skulle behöva en musikalisk förstärkning: att se Melodifestivalen som en möjlighet - Björn Ranelid gjorde det!

Hans-Evert Renérius